

ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟ

Είχα ακούσει άπειρα για έναν θρυλικό καπετάνιο της Αντίστασης, από το χωριό Καρβούνι της Βυτίνας, Γιώργο Πετρόπουλο ή Καπετάν Σαγιά, μα δεν είχα την τύχη να τον συναντήσω ποτέ στη ζωή μου.

Πώς να είναι άραγε, διαλογιζόμουν, αυτός ο ξεχωριστός άνθρωπος που τόσα και τόσα πράγματα κατάφερε να πραγματοποιήσει;

Το Σεπτέμβριο του 1999 αρθρογραφούσα στο καλύτερο ίσως περιοδικό – εφημερίδα εκείνο τον καιρό της χώρας μας, το «Αρκαδολόγιο». Βρισκόμουν στα γραφεία της, όταν κάποια στιγμή χτύπησε το κουδούνι. Η Θηρεσία Κοντογιάννη, εκδότρια της εφημερίδας, σηκώθηκε από τη θέση της και άνοιξε τη πόρτα.

«Καλώς τον καπετάνιο», του είπε ενθουσιασμένη από την απρόσμενη εκείνη επίσκεψη και λέγοντας διάφορα μπήκαν στην αίθουσα που κι εγώ βρισκόμουν. Έγινε η απαιτούμενη σύσταση κι ενώσαμε τα χέρια μας.

Μια γνήσια ελληνική μορφή, με το αγέρωχο παράστημα που στεκόταν μπροστά μου από τα πρώτα κιόλας λεπτά με κέρδισε. Θαύμασα τα μακριά

κατάλευκα μαλλιά του, που έφταναν σχεδόν έως τους φαρδιούς ώμους του.

Του πρότεινε η Θηρεσία τη θέση του γραφείου της, μα ο ταπεινός άντρας ιπποτικά δεν τη δέχτηκε. Του πρόσφερα τη καρέκλα που λίγο πριν καθόμουν και κάθισε. Εγώ κάθισα σ' ένα χαμηλό σκαμπό, ακριβώς δίπλα του. Κάποια στιγμή άπλωσε το χέρι του και μου χάρειψε το κεφάλι. Με το πρώτο άγγιγμά του ένα ρίγος μου διαπέρασε ολόκληρο το σώμα.

Τέτοιο στοργικό χάρεισμα ουδέποτε έζησα στη ζήση μου. Παραξενεύτηκα, πώς ένα τόσο βαρύ και δυνατό χέρι μετέδιδε τόση τρυφερότητα.

Μας μιλούσε με τρόπο που φανέρωνε τον πολιτισμένο χαρακτήρα του. Κάποια ώρα μου είπε κάτι που κυριολεκτικά με συντάραξε.

«Έχω διαβάσει», μου λέει «ποιητή δύο από τα έργα σου. Είσαι πάνω απ' όλα καλός άνθρωπος, αγαπάς τους συνανθρώπους σου κι αυτό το κατάλαβα διαβάζοντας τα βιβλία σου».

Έμουν καινούργιος τότε λογοτέχνης και αυτό που μου είπε ήταν για μένα ό,τι καλύτερο. Ένιωσα υπέροχα ακούγοντας αυτά τα λόγια από έναν σπουδαίο άνθρωπο,

που έχοντας διαβάσει εκατοντάδες άλλα βιβλία διάβασε και τα δικά μου. Η κουβέντα συνεχιζόταν. Τον ρωτούσα για όλα αυτά που στη ζωή του έκανε και δε χόρταινα να τον ακούω να μου τα διηγείται. Ήταν όμως και μετριόφρονας.

Μου είπε για την Αντίσταση, για το βουνό, για τη φυλακή, μα πιο πολύ μου μιλούσε για τη γυναίκα του, που σε όλους τους αγώνες ήταν μαζί του, στο πλάϊ του.

Αισθανόμουν πολύ όμορφα που ο τόπος μας είχε τέτοιους σπουδαίους ανθρώπους, με ανοιχτό μυαλό και ορίζοντες, που αγωνίζονται για το κοινωνικό σύνολο.

Θα μπορούσα να σας μιλάω για πολλές ώρες και μέρες ακόμα για τα κατορθώματα αυτού του πολυπράγμονα άντρα. Θα σας κουράσω όμως και κάτι τέτοιο εκείνος δεν θα το ήθελε.

Θα κλείσω με την τελευταία του πράξη, που για τους πολιτισμένους λαούς θεωρείται σπουδαία, γιατί έχει σχέση με το σύνολο των πνευματικών και υλικών κατακτήσεων του ανθρώπου ανά τους αιώνες.

Ο καπετάνιος, ο αγωνιστής της Αντίστασης, ο ιστοριοδίφης, ο συγγραφέας, μα πάνω απ' όλα ο άνθρωπος Γιώργος Σαγιάς δώρισε την αξιόλογη

βιβλιοθήκη του, που με κόπους είχε καταφέρει να δημιουργήσει, στο Δήμο της Τρίπολης, για να διαβάζουν και να μορφώνονται οι άνθρωποι.

Σαν λιγότερο φόρο τιμής σε αυτόν τον κορυφαίο Αρκάδα, εγώ και οι φίλοι μου ποιητές Τάκης Ρούνης και Γωγώ Κουμπάρη – Πανοπούλου, θα προτείνουμε στο Δήμο της Τρίπολης να δώσει σε μία καινούργια οδό της πόλης μας το όνομά του. Οδός Γεωργίου Σαγιά Πετρόπουλου.

Και ένα ποιητικό μου στιχούργημα, που πέρα για πέρα του ανήκει:

«Το ηθικό του ανθρώπου δεν αποκτιέται με τα φάρμακα, τις πράξεις έχει για τροφή του, αγώνες και οράματα».

Εσύ καπετάνιε, μου δημιούργησες τις προϋποθέσεις να το γράψω και σ' εσένα τιμητικά το αφιερώνω.

Χρήστος Δ. Στρατηγόπουλος